

Prólógus

A szél úgy tépte a Moher – sziklák peremét, mintha az egész világ lélegzete onnan szakadna fel. A tenger tajtékos hullámai száz méterrel lejjebb ostromolták a meredek falakat,

a hab fehérsége alig látszott a fekete égbolt alatt. Azon az éjjelen nem volt hold, és a csillagok fénye is kihunytt. Csak a közelgő sötétség fedte el a szigetet,

amelyet minden századik évben Eris szárnyai hoztak el.

Emberi világ ezt az időszakot a fekete nap havának nevezte, de az istenek, démonok és bukott lények számára ez volt az egyetlen valódi gyülekezés ideje. Az idő, amikor a síkok között lehullt a fátyol, És a világ összes hatalma egyetlen helyre gyűlt: Írország partjaira.

A Moher – szikla ilyenkor nem az embereké volt. A turisták színes sálai, az apró falvak csendje, a whiskey illatú pubok mind elnémultak az éjszaka mélyén.

A helyet áthatotta a szentségtelen jelenlét, és aki véletlenül arra tévedt, megőrült vagy sosem tért haza. Mert aznap éjjel nem egy világ létezett, hanem mind.

A görög istenek, az északi ászok, az egyiptomi árnyak, a kelta szellemek, és a démoni légiók egyaránt ott voltak, mintha mindig is egyetlen szövetet alkottak volna.

A Moher – szikla peremén a világ összes mítosza és rémálma életre kelt.

Eris, A káosz és viszály ősi istennője lassan lépett elő.

Szárnyai fekete ívként feszültek az ég fölé, s a nap lángoló vérnarancs fényei gyöngyöző darabokra törve hullottak alá, a sziklák peremén.

Tollai fakulni kezdtek: az éjszín fekete szárnyakon szürke erek futottak végig, mintha az idő és a halandóság marna bele. Mindenki tudta.

Az öröklét istenei közt egyetlen dolog változatlan: minden erő egyszer gyengülni kezd. És Eris ideje elérkezett.

A gyűlés nem szóval indult, hanem pusztán jelenléttel. Odin hollói vijjogtak a szélben, Anubisz Árnyéka suhant végig a sziklák tövén, a párkák fekete szétfoslott ruhája libbent a hullámverés fölött, lidércek táncra perdülve ünnepelték eljövételük idejét a tűz körül,

és az alvilági démonok szaga keserű kénként maródott a sötét levegőbe. A vánok, a druidák és a sámánok mind összegyűltek, mert tudták: döntésre kerül sor.

Az emberek világának fonala, a következő száz év sorsa itt dőlt el, az istenek vitájában.

1 Fejezet

Draven

A tanács döntése után lassan szétszéledt a gyülekezet. Az istenek és démonok árnyéka úgy húzódott vissza a Moher – sziklák pereméről,

mintha a kövek maguk nyelték volna el őket. a köd sűrűbb lett, a tenger morajlása pedig megnyugodott.

A végzet sorsa megíródott, a szavak kimondtattak, a fonal megkötetett, a rend forgása megszilárdult. De mindenki jól tudta, hogy a kimondott szó mögött ott lapul, az ami mindig: a szándék, az áruulás, a vér.

Nyx lassan lépett el a peremtől. Köpenye mögött az éj nehézkesebbre szőte magát, és ott, a kőfal árnyékában megállt.

Beliar követte.

A démonvezér vállain fekete füst kavargott, szemeiben a légiók hideg tüze izzott. A két alak szembenézett egymással, és a világ elnémult, mintha maga az idő is visszatartotta volna lélegzetét, várva, kié lesz a sors.

– Ne hidd, hogy a törvény felett állsz – szólalt meg Nyx. Hangja mély volt és súlyos, emlékeztetés, amely olyan régről jött, hogy a kő is emlékezett rá.

– A fonalat mind látjuk, Beliar. Vörös, fekete és ezüst – három szín, mégis egymásra fonódtak. Ilyen nem történt azóta, hogy a hajnal elvált az éjtől. Ilyen jelet csak az idők kezdete előtt láttunk. Más rend, más idők jönnek.

Nyx tekintete villámként fűródott a Démon királyba.

– Ha áruulás vagy hátat fordítasz neki, ha elbuksz, akkor a Démonoknak is végük. Ahogy mindannyiunknak. A fonal nem ismeri a kegyelmet. A körforgás nem törhet meg. Aki megszegi, azt elsodorja – isteneket, démonokat, embereket egyaránt.

Beliar felnevetett, de a nevetés nem volt hangos. Inkább moraj volt, amely a mellkasából tört elő, mint a mélyből utat törő lávafolyam.

– A törvény? – kérdezte? – A törvény azoké, akik elég erősek, hogy összetörjék. Nem a szavak tartják egyben a világot, hanem a félelem gyűlölet.

És én az vagyok, akitől rettegni kell, földnek égnek valamennyi lényének,

Nyx tekintete hidegen csillogott. – Az áruulás mindig visszavág. Ne feledd, hogy a sötétség is látja a saját gyermekeit.

– Hát lásson – felelte Beliar, majd elfordult. – Én írom a száz év történetét, a démonok kora felzeng felettetek.

Én ekkor léptem be. A köd megnyílt előttem – mindig is ismerte lépteim. Beliar fia vagyok, a légiók örököse, a démonherceg, akit nem érint a halandók szánalma sorsa. Az én otthonom a sziklák ködében, a szél vad ordításában, a vizek haragjában, a tűz gyötrelmében van. Ott, ahol az illat só kén és vér. Ott, ahol a sikoly és gyönyör összeforr, ahol a fájdalom és szenvedély egy nyelven beszél. Ott, ahol a keserűség íze maga a mámor, amely üdítőbben éget, mint bármely ital.

Apám rám pillantott, szeme szikrázóan felvillant. Tudtam, hogy vár rám. Tudtam, hogy amit most mond, az nem a világ előtt születik, hanem a sötét zsigereiben, ott, ahol a törvény sosem ér el.

– Megkötötték az alku – mondta. – A lány, az istennő titkolt sarja és te. Jól tudod, hogy az alku sosem több, mint eszköz.

De minden eszköz eltörhető, ha ideje eljön.

– Mit akarsz? – kérdeztem hidegen. Szavaimra feltámadt a szél, belekapott a fűszálakba, amelyek hullámként hajladoztak, majd meghajolva türték elkerülhetetlen sorsukat. A bőröm alatt a tetoválások égetett pecsétjei izzó színekben lobbantak fel, végigfutva testemen, mintha a múlt maga parancsolná, hogy sose felejtsem: hová tartozom.

Apám közelebb lépett, és csak nekem szánt hangon folytatta. – Amikor átveszi a szárnyakat, megölöd. Megfosztod tőlük.

A fonalat elvágod, és a körforgás az enyém lesz. A szárnyak a mi házunkat erősítik majd. Nem Erisét. Nem a káoszét. A Démonokét. Uraljuk a Fekete Nap havát, uralmunk alá hajtunk mindenkit, aki ellenünk áll, az a légióink zsákmánya.

Egy pillanatra elhallgattam. A gondolat nem sokkolt. Inkább hidegen simított végig rajtam. Nem volt meglepetés szavaiban, mert démonnak születtem, a vérünkben a pusztítás van otthon. De a parancs hangja mégis fémként csattant a levegőben.

– És a vér? – kérdeztem.

– Csak akkor adj neki, amikor muszáj, és csak annyit amennyi feltétlen kell. – felelte apám. – A vérünk véges. Ha túl sokat adsz, te pusztulsz el. Neked talpon kell maradnod. A légióknak nem egy halott hős kell, hanem egy élő vezér.

Elmosolyodtam. Hidegen gúnyosan. – Gondolod, életem végéig egy istennő sarjához láncolva babusgatva akarok ülni a trónomon?

Amikor minden nő az enyém lehet? A halandók közt, az istenek közt, a démoni síkokon? Miért kéne nekem egyetlen lánnyal játszanom az örök frigyet?

Apám tekintetében, helyeslés látszatott. – Igy, igaz. Ezért mondom ölni, hogy ölni fogsz, játszadozz vele kedvedre, hisz csak egy sarj nem tiszta vérű. Ez a frigy csak bilincs. Nekünk

nem békjók kellene, hanem a szárnyak. Te elveszed tőle, ahogy megkapta, és a száz év a miénk.

Éreztem ahogy a gonoszság lassan hálót sző körénk. Nem látható szálakban, hanem a levegő súlyában a szavak ízében.

Egy démoni parancs nem kőbe vésve él, hanem a vérben. Az én véremben ott zúgott a válasz. Nem kérdésként. Tényként.

– Semmi több – mondtam végül. – Csak egy feladat.

A szám sarkában ott játszott az a mosoly, amelyet a nők mindig félreértenek. Nem hív, nem ígér, hanem kényszerít. Úgy ül az arcomon, mint tenger hulláma, amely hiába vágyik a partra, mégis visszahőköl, mert fél attól, hogy a kövek között összehúzódik.

Még Poszeidón sem küldené partra azokat a hullámokat, amelyek a szememben tükröződnek. Tudja, hogy ott nincs menedék. Csak mélység.

– De ne feledd, fiam – szavai lassan, komoran gördültek ki, mintha maga az éjszaka figyelmeztetne –, a démoni valódat nem láthatja meg halandó. A tested igazi arcát, a fekete ereket, a karmaid, a szemed mélységét, amely mindent elnyel – az ember nem bírja el. A lány, ha meglátja és belenéz, belehal, vagy az örületben veszt el magát. A mi örökségünk az ő végezete is lehet idő előtt. Mindkét alkalom a végzetünket okozhatja, tehát a haragod nem hagyhatod, hogy elragadjon, és vágyaid is temesd el, ha netán kedved tartja nemzeni, hogy démoni ivadékod szülessen. A világ az emberek a sarjak törékenyebbek, mint hinnéd – nem éri meg szétzúzni pusztán egyetlen pillantással.

– Játsszani fogok veled – tettem hozzá lassan. – Az idő nekem hajt fejet. Lesz időm megenni, lesz időm széttörni.

Milyen lesz a szárny? Milyen lesz a sík, amikor magára ölt? Milyen lesz a fekete napforduló, amikor a világ a vállára dől?

Majd meglátom. Addig pedig csak egy test lesz. Egy test, amit megkapok, amit birtoklok, amit kedvemre használok, mielőtt kioltom az utolsó fényt is belőle.

Ez az egész frigy számomra nem más, mint szórakozás.

Egy lányka, akit meg fogok dugni, mert miért ne? Ha már az enyém, akkor megkapja, ami jár.

Egy játék tele hódítással, és hatalommal. Alantos emberi lények, hiába sarj, akkor is ember.

– Apám bólintott. – Csak egy feladat – ismételte. – A célunk lépcsőfoka.

A köd összezárult körülöttünk, mintha a világ is elnémulna, hogy hallgassa szavainkat. Én pedig tudtam: Amara még nem sejti, hogy a vérem nem életet ad majd neki, hanem láncokat. Minden cseppje bilincs, amely hozzám köti, minden korty tisztábbá teszi a látását, de függővé a lelkét. A vérem lesz a végzete, mert amit adok az nem a megváltást hozza el – hanem a pusztulását, és lassú szenvedéseinek végét az én kezem okozza.

2. Fejezet

Amara

És most itt vagyok.

A mondat egyszerű volt, mégis olyan súllyal koppant bennem, mintha egy ajtó csukódott volna be mögöttem, amelyen soha többé nem léphetek vissza.

Két bőrönd, egy hátizsák, némi megtakarítás, és egy mappa, tele vázlatokkal, rajzokkal. félbehagyott képekkel – ennyi az életem összes csomagja.

A reptér neonfényei hidegen világították meg a szürke nedves betont, az eső szaga összekeveredett a fémmel és a kávéval, amely minden utazás állandó kísérője.

Az emberek siettek, húzták maguk után a bőröndjeiket, s én úgy éreztem, mint aki egy idegen film díszletébe esett volna bele.

Nem voltam több mint egy hétköznapi lány, aki a múltját egy olcsó bőröndben vonszolja maga után.

Gyerekkorom képei néha szétfolynak, mint a rosszul sikerült akvarell. A szüleimet soha nem ismertem – máig nem tudom, kik voltak a vér szerinti szüleim. Árva lettem mielőtt még bármit felfoghattam volna a világból. senki se vitt haza. Az árvaház falai között nőtem fel, tízéves koromig. Ott mindig azt hitték rólam, hogy baj van velem: hol túl zárkózott voltam, hol túl kedves, mintha nem találnám a saját helyem. Ezért senki sem akart egy problémás gyermeket örökbefogadni,

Mindössze tíz év telt el mire engem választottak nevelőszüleim – jó emberek voltak, törődtek velem, soha nem éheztem, soha nem bántottak.

De mindig éreztem, hogy idegen vagyok náluk, mintha valaki más bőrében éltem volna.

Hálás voltam, és közben mégis állandóan menekültem. A kettő néha ugyanaz.

A rajzolás volt az egyetlen, ami valóban az enyém volt.

Egy ceruza hegye, amely engedelmesen vitte a vonalat, ahová akartam.

Olykor tájképeket, kedves dolgokat rajzoltam, máskor vért temetőket, sötét gondolataimat.

Néha könnyű, színes árnyakat, máskor fekete-fehér szakadékokat.

Nem értettem, honnan jön ez a sötétség, csak éreztem, hogy bennem van, és ha nem engedem ki, szétfeszít. A kettősség mindig bennem feszült: egyszerre akartam álmodni és rombolni.

Talán ezért vonzott olyan korán mindaz, ami a vérhez kapcsolódott a kelta történetekben. Míg más gyerekek a tündérekert rajzolták, én Crom Cruach (Krom Krú-akh) legendáit olvastam. A mesékben vérrel itatták a földet, hogy termékenyé váljon, és áldozatokat vittek előtte a

köszobrokhoz. Nem értettem, miért nyűgöz le hiszen borzalmas volt, mégis... valami bennem békére talált benne. A képeim között gyakran bukkant fel vörös fekete vonalakkal szabdalt alak, mint egy otthonos árnyként kísértett volna.

Az utolsó kapcsolatom is a kettősség árnyékában ért véget.

Ő volt a „biztos” a „nyugodt kikötő”, legalábbis így hitegettem magam.

én nem voltam titok. Csak statisztika egy másik történetben.

Egy nálam jóval idősebb férfi, egyetemi professzor, aki mézes szavakkal etetett arról, hogy majd elválk a feleségétől, hogy miattam új életet kezd. Én pedig elhittem, mert hinni akartam. Naiv voltam, vakon kapaszkodtam abba az illúzióba, hogy végre valakinek számítok.

Aztán a hazugság kibukott, és én megértettem: csak egy titkos szórakozás voltam, egy naiv liba, aki jókor volt jó helyen, hogy betöltse a hiányt valaki más életében.

Én nem voltam választás. Csak mellékszerep egy másik történetben.

Akkor döntöttem el, hogy elmegyek, hogy újrakezdem. Írország lett a válasz.

Az üvegfalon túl látom az esőt. Az ír eső más, mint otthon: nem viharos, nem könyörtelen, hanem szívós, állandó, mintha örökké emlékeztetni akarna rá, hogy itt minden a túlélésről szól.

A neon hidegen csorog végig a kövön, az emberek lépteinek zaja összekeveredik a bemondó hangjával.

A reptér nem szép, hanem igaz. Valahogy nyugtatóan hat most rám a pezsgése.

Ott vár rám Niamh.

Az ír nevek mindig másképp állnak papíron, mint ahogy a hangjuk cseng a levegőben.

„Niamh (Níim)” – így jegyeztem fel az első üzenet után, hogy biztosan ne tévesszem el.

És valóban: mindenki csak Níimnek hívja. Valahogy az itteni nevek, mást mutatnak, mint ahogy hangzanak – gondolom, és elmosolyodom.

Talán bennem is ez a kettősség él: a kimondatlan és a kimondott közti szakadék.

Níim alacsony, vörös hullámos hajú lány, akinek vállát csillagképszerű szeplők tarkítják.

Duci, de élettel teli, mosolya azonnal átmelegít, szemei ragyognak, mintha minden reggel új napot ígérne.

Egy papírpohár kávé szorít a kezében, a másikkal integet.

Azonnal meg lehet szeretni, mert nincs benne semmi rejtély – őszinte és tiszta, mint az első korty víz egy hosszú úton.

– Amara! – kiáltja, túl a bemondó zaján, túl az eső monoton kopogásán. – Végre itt vagy!

Amikor megölel, a kávé és az eső illata egyszerre tapad rám.

Érzem benne a derűt, azt a fajta energiát, ami miatt a legsötétebb napok is kibírhatóak.

Ez Niím: egyetlen mosolyában több remény van, mint bárki más szavaiban.

– Nem hoztam sokmindent – jegyzem meg, miközben a bőröndjeimet átvesszük.

– Nem is kell – kacarászik. – Itt mindent megtalálsz. Van lakás, van munka, és van kávé. A többi majd jön.

Hidd el, el fogod felejteni a kis tanárod, az ír férfiak isteniek két dologhoz értenek igazán! A szórakozáshoz... és ahhoz, hogy a testedből olyan hangokat csaljanak elő, amit még te sem ismertél! Csak kapkodni fogod a fejed!

Nevetek. – Nem ezért jöttem.

– Tudom. – Kacsint, rám széles mosolyával. – De azért majd körbenézünk. Az élethez kell egy kis szórakozás is.

Kint a parkolóban az eső hidegen csapódik az arcunkba. A kocsi, amelybe bepakolunk, rozoga, de hűsöges. Niím csak a „kis rozsdabogaram” így hívja, és valóban az.

Az úton Dublin lassan kibomlik előttem: Vörös téglaházak, színes ajtók, pubok sárga fényei, a folyó fölött átívelő hidak.

A város nem díszdoboz, de mégis egy egyedi varázssal rendelkezik. Ezt szeretem meg első percben.

– A stúdióban hétfőn kezdesz – magyarázza Niím, miközben a kormányt szorítja. – Kaptál egy próbamunkát: logófrissítés, csomagolás, kampányterv. Nem fogsz unatkozni. A legjobb, hogy a projekten együtt fogunk dolgozni. – Felém fordul, a szeme mosolyog. – Amara ne aggódj minden jó lesz, hisz tudod a lepkelelkű barátnőd, ahogy nevezel mindig! megmondja a frankót!

– Köszönöm – felelem. A szó egyszerű, de súlyos, mint egy kulcs. Ami valamit kinyit bennem, amit rég bezártam.

Niamh sose volt érdekkapcsolat az életemben. Neki köszönhetek sok mindent.

Minden bajban ott termett mellettem, mintha megérezné, mikor kell kinyújtania a kezét. Néha olyan, mint egy tündér, aki vigyáz rám.

Szeretem őt, de ezt az érzést nem tudtam igazán kifejezni – sosem voltam képes rá.

– Holnap elmegyünk a Phoenix Parkba – jegyzi meg félvállról. – Aztán az Old Librarybe.

Megmutatom neked a várost, úgy ahogy én látom. Dublin nekünk van kitalálva, itt a művészet paradicsomába cseppensz bele. – És a kávéfüggőknek mint mi.

Az ablaküvegen lassan folyt végig az eső, torz tükröt rajzolva a város fényeiről. Vörös, mélykék napsárga smaragdzöld –, mintha maguk is versenyeznének, hogy kitűnjenek a szürkeségből. A Liffey fölött átívelő hidak fényei reszketve tükröződtek vissza a víz sötét felszínén, mintha a város minden lámpája csillag akarna lenni a földre szögezve.

A színek, a fények, az eső és a mozdulatlan sziluettek mind egyetlen kavargó képpé álltak össze előttem. Úgy éreztem, mint aki egy élő festménybe lépett bele – egy városba, amely nem rejtegeti a hibáit, de éppen ettől gyönyörű.

Hát... itt vagyok.

Egy városban, amely talán az otthonom lesz. Vagy a végzetem.

3. Fejezet

Draven

Az ír eső más, mint bárhol a világon. Nem egyszerűen víz, hanem szag, íz, emlék.

Nedves köveken csúszik végig, sót és vasat hoz a tengerből és a föld szívéből rothadást.

A halandók ebből csak annyit éreznek, hogy szürke az ég. Én minden cseppben vér ízt érzem. Dublin nekik otthon, nekem egy nyitott test, amelynek ütőerei hozzánk tartoznak.

Az utcák látszólag nyugodtak, mégis lüktetnek a mélyben. A Temple Bar felől ordít a zene, a hegedűbe belefojtják a dobokat, a hangok pedig összeütköznek a kőházak falai között. A részeg nevetések ostobán szakadnak fel, poharak csattannak, mint a csont, törése. Az emberek nem tudják, hogy minden korty ital, minden félrelépés, minden elcsúszott szó hozzánk vezet. Mi tartjuk a kötelet a nyakuk körül, és ha szorosabbra húzzuk, ők még mindig csak táncnak hiszik.

A pub, ahová érkeztem, kívülről semmit sem árult el. Téglá, fakapu, zöldre mázolt cégtábla, ólomüveg lámpa. Olyan, mint bármelyik másik. De az én szemem azonnal látta a különbséget: a repedésekben pecsétek húzódtak, démoni jel, amely minden belépőt hozzánk láncolt.

Odabent füst ült a mennyezet alatt, és a zene épp csak leplezte, hogy az árnyak a sarokban figyelnek.

A pultos kitaszított volt emberi bőrben, a kidobók bukott lidércek. A pincérnők fele lélekcsereért, másik fele szolgaságra kényszerített. Mindenki hozzánk tartozott. Az emberek azt hitték, dolgoznak. Mi tudtuk, hogy szolgálnak.

Amikor beléptem, a zaj egy pillanatra elnémult. Nem köszöntek, nem hajoltak meg – nem volt rá szükség. A légiók hercegét mindenki felismeri. Nem a nevem miatt. Azért, mert a levegő is feszül, amikor átlépek a küszöbön.

Az irodában Kaelen várt.

A bátyám magasabb nálam, de inasabb. Kígyószerű, hajlékony, folyton mozgásban lévő. A haja hátrafésült, oldalt borotvált, fekete inget viselt felgyűrt ujjakkal.

Mandzsettagombján pecsét csillogott, amelyet egy halandó divatnak hinne, valójában a mi jelképünk volt. A szeme mélyzöld árnyalatban villant, mindig gúnyos fénnel. A mosolya soha nem az ajkán született, hanem a szemében, és ott is pusztult el.

– Nézd csak, ki vetődött be az esőből – vigyorgott, amikor beléptem. – A nagy Draven. Apánk kedvence, a légiók reménye, a démoni udvar trófeája. És most itt vagy, egy átázott ír kocsmában. Ha nem is felemelő látvány, mindenképp ironikus.

Lehuppantam a fotelbe. A bőr megnyikordult alattam.

– Tudsz valamit a lányról? – kérdeztem ridegen.

Kaelen vállat vont, miközben a késével játszott, ahogy szokott: nem ölni való penge volt, hanem türelmet húzó.

– Csak annyit, amit te is. A szeme azúr. Nem az a kék, amiben mosoly születik, hanem az, amelybe még Poszeidón hullámai sem mernek partra futni. A többi csak pletykák.

Szétküldtem mindenkit. A kidobókat, a pultosokat, a futárokat. Ha felbukkan, tudni fogjuk.

A gondolat nem szálkaként, hanem tövisként fúródott belém. Egyetlen szó, amely mindent eltorzított: ara. Nem vágy volt benne, nem kíváncsiság, csak az undor és a kényszer. És mégis, a végzet illata lengte körül.

– Akkor nincs más, mint várni a kis feleségemre – mondtam, és a szó szinte megmérgezte a számát. – Már a hangzása is undorító.

Kaelen harsányan felkacagott. – Mi van öcskös? Félsz, hogy egy ronda sarj lesz? Vagy egy ostoba liba?

– Egy nő sosem jelentett akadályt. Ha használható, használom. Ha nem, letolom a torkán a vért, és kényszerítem.

Kaelen szeme gúnyosan villant. – Ezért bírlak. Mikor ártott neked egy kis dugás?

Nem mosoly ült az arcomon, hanem egy árnyék, amely lassan terjedt, mintha maga a sötét kúszna ki belőlem. Nem hív, nem ígér, hanem kényszerít. Úgy ül rajtam, mint a tenger hullámai, amely vágyik ugyan a partra, de visszahőköl, mert tudja, hogy a kövek között darabokra zúzódik.

– Whiskyt – mondtam.

Az ajtó nyílt, egy pincérlány lépett be. A tálcán poharak, az üvegben aranyló ital. Szeme nagy, túl nagy – benne félelem és ostoba vágy. Az ilyenek mindig azt hitték, ha egy démon rájuk néz, többek lesznek. Buta példányok.

Kaelen előrelépett, végigsimította a lány állkapcsát, és hátrafesztette a nyakát.

Vigyorogva rám nézett.

– Na, öcsém, játszunk egy kört a kicsikével? Emlékszel, régen nem kellett sokat kérni téged.

A lány remegve engedelmeskedett. Ujjai a mellkasomra csúsztak, apró, gyarló vággyal. A szemében az a naiv remény csillogott, hogy különleges lehet.

Én pedig hagytam, hogy közelebb hajoljon – majd felemeltem a fejem, és elengedtem azt, amit eddig elrejtettem.

A szemeim fehérje feketévé vált, mint a korom. Az íriszben hideg, kékes fény izzott fel, mintha fagy és tűz egyszerre lobbant volna lángra. A bőrömön a tetoválások közül fekete erek

törtek elő, végigfutva a mellkasomon, a karjaimon, és izzásba vonták a testemet, A csontjaim alatt recsegve változtam nagyobbra – a gerincemen kiszakadó tüskéim, amik végig tépték a húsomat, utat törtek a felszínre, izmaim szétfeszítették az ingem.

A lány sikoltani akart, de hangja a torkába fagyott, A szeme kitágult, majd összeszűkült – előbb a félelem, aztán az örület tükröződött benne. A démoni tekintetembe nézni annyi volt, mint a mélységbe zuhanni.

Kaelen felhorkant, gúnyosan felhúzta a szemöldökét.

– Te ezt most komolyan gondolod? – legyintett nevetve. – Hát nem épp ilyen szórakozásra gondoltam, öcsém.

Éreztem, ahogy a fogaim meghosszabbodnak, élesre mint a pengék. A lány remegett, már nem emberi félelemmel, hanem pusztá örülettel, ahogy a démoni jelenlétem elnyelte az eszt. Egyetlen pillanatra sem adtam neki kegyelmet. A nyakához hajoltam, és fogaimmal kitéptem a torkát.

A vér forrón spriccelt a számba, a mellkasomra, a padlóra. A teste remegett, majd ernyedten a földre zuhant.

Csak akkor engedtem visszahúzódni a démoni arcomat, amikor a lány már nem volt több, mint rongybaba a köveken.

Kaelen lassan felnevetett, a hangja fémesen visszhangzott a szobában.

– Ne már... elcseszted a játékunk. Hol marad a játék a gyönyör és a vér?

Letöröltem a vért az államról, és hidegen feleltem:

– Értéktelen olcsó kurva volt. Több férfi szaga áradt a nyílásaiból, mint kén a pokolból.

A szavak köztünk maradtak, nehezebben, mint a tetem a padlón. Kaelen végül felröhögött, közben poharát emelte.

– Miért szereted ezt a helyet, Kaelen? – kérdeztem, testvéremet. – Nem akarsz visszajönni a légiókhoz?

Elkomorodott, hátradőlt. – Veled ellentétben, öcsém, én minden emberi nőt csodának tartok. Hagynám, hogy ennyi gyönyörű női test kárba vesszen élvezet nélkül? – Koccintott a poharával, és kacsintott. – Itt én vagyok az egyik hercege ennek a gyönyörű városnak. Hidd el ez nem rossz érzés.

Csak megforgattam a poharam. Nem értette nők mindkettőnk számára hol így hol úgy, de mulatságot jelentettek. Nekem a hatalom számított nem a hús.

A testem árnyéka a halott lányra siklott, amikor felálltam. – A láncokat nem viselem, Kaelen. Én teszem mások nyakába.

– Apánk... – ízlelgette a szót, akár egy méreggel átitatott mézet kóstolna. – Neki semmi sem elég. Minden földet akar. Ez az esőáztatta sziget is a miénk volt már, de mégis... újra markába szorítaná, a sziklával együtt. Megértem, hogy kell neki, de bármi áron?

Nevettem, mélyről, mint parázs alól a szikra. – Nem tagadhatja meg önmagát, így természetesen bármi áron.

– Azt súgják az árnyak – hajolt közelebb – hogy a párkák kezében a három szál még nem fonódott össze, csupán az idők kezdete előtt.

Fölé magasodtam. – Ha fonódott, ha nem, hidegen hagy. A légiók vezére én leszek. Az én kezem irányít majd minden sereget, minden szellemet, minden dárdát. Elvégezem a feladatom, és onnantól nem kell a földön mászkálnom, nem kell játszadoznom az emberek között, sarjakat keresve. Hódítani fogok. Vérrrel írni a világot.

Kaelen most nem nevetett. Érezte, hogy nem tréfa.

– Apánk uralkodjon – mondtam – Mit érdekel? Engem a légiók foglalkoztatnak. A hadseregem. A hatalom. És ha mindössze annyi az ára, hogy házasságból özvegy legyek... hát legyen.

Kit érdekel egy nő, ha a világ térdel előttem?

Kaelen lassan hátradőlt, ajkán mosoly suhant át. – Öcsém... ezért félnek tőled, Hideg vagy, mint a tenger. És könnyörtelen, mint a mélység, ahova a fény sosem jut el.

Kaelen szavai elhaltak a fényben, de engem nem érintettek. Ő azt hiszi, a

félelem elég, hogy hatalmat adjon. Apám azt hiszi, láncokon vezethet, és a világ elég, ha az ő markában roskad össze. Ostobák. A félelem csak eszköz. A láncok csak bilincsek. Én több vagyok annál. A légiók nem csupán fegyverek lesznek, hanem az akaratom. Nem apámé, nem a véneké, nem senkié. Az én utam a sötétségből indul, de nem ott ér véget. Túl nagy vagyok ahhoz, hogy mások árnyékában maradjak. Csak még nem tudják.